MIRCEA NAUMESCU

marea experiență

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

4

1955

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ:

Nr. 1-2 — METEORITUL DE AUR (partea I și a II-a)
de Octavian SAVA

Nr. 3 — A 12-a VARIANTĂ
de Leonid PETRESCU

Nr. 4 — MAREA EXPERIENȚĂ
de M. NAUMESCU
și
PROXIMA CENTAURI
de M. BRATEȘ

MAREA EXPERIENȚĂ

de MIRCEA NAUMESCU

(Lucrare distinsă cu premiul I la concursul organizat de revista „Știință și Tehnică")

13 decembrie

Eram încă moleșit de somn. Dormisem tare mult! Mă simțeam slăbit, ca un bolnav în convalescență. Aveam dureri în fiecare încheietură și orice mișcare îmi pricinuia senzații neplăcute. Îmi simțeam gîtlejul ars de o sete chinuitoare.

Mașinal, am întins mîna spre noptieră în căutarea paharului cu apă. Ciudat, însă! Mîna mea bîjbîia în gol. Noptiera nu se mai afla la locul ei...

Am deschis ochii și m-am uitat în jurul meu. Mă aștepta cea mai mare surpriză pe care o avusesem în viața mea, pînă atunci! Nu numai că noptiera dispăruse, dar și restul vechiului meu mobilier. De fapt, nici nu mă aflam în camera mea. Încăperea în care mă transplantase o întîmplare misterioasă pentru mine, nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem pînă atunci. Tavanul și pereții camerei radiau o lumină plăcută și odihnitoare. Podeaua, de o transparență perfectă, acoperea un desen cu splendide culori ce se îmbinau într-un minunat motiv decorativ. Nici un mobilier, în afară de trei scaune cu formă curioasă.

Am încercat să mă ridic. Atunci am constatat că mișcările îmi erau stînjenite de un aparat ciudat care-mi încingea trupul ca un cerc de oțel.

Ce se întîmplase cu mine? Unde mă aflam?

Mă trudeam să găsesc un răspuns acestor întrebări. În mintea mea domnea o dezordine cumplită. Pe măsură ce încercam să fac ordine în noianul de gînduri, mă cuprinse o puternică senzație de frig. Fără să știu de ce, simțeam că în frigul acesta voi găsi răspunsul la întrebările ce mă chinuiau.

Încetul cu încetul, din ceața care-mi învăluia mintea se desprinse o nemărginită întindere albă. Am închis ochii și amintirile au început să se limpezească. Retrăiam clipele unei cumplite tragedii. Teribilă senzație de a te afla singur în mijlocul eternelor ghețuri! Rătăcit de însoțitorii mei în expediția ce întreprinseserăm la polul sud, epuizat de foame și de frig, pierdusem speranța de a mai regăsi vreodată căldura unui cămin, de a mai asculta cîndva glasul unor oameni.

Picioarele nu mă mai duceau. Cu toată împotrivirea mea a trebuit să mă supun unei puternice rafale de vînt care m-a culcat pe covorul de zăpadă. O moleșeală dulce mă cuprinse. Știam bine că e sfîrșitul. Dar tot atît de bine știam că orice încercare de a mă smulge din această toropeală era zadarnică. Am deschis ochii mari și, adunîndu-mi toată energia de care mai dispuneam, am încercat să străpung zarea, departe cît mai departe acolo unde pîlpîiau viețile celor care-mi erau atît de dragi. Și atunci, o priveliște feerică a apărut în fața ochilor mei. Acolo, unde cerul părea că se întîl-

neşte cu pămîntul, din oceanul de zăpadă, se înălţau coloane uriaşe de foc, sprijinite pe o măreaţă cupolă în care străluceau toate culorile curcubeului. Aveam impresia că în faţa mea se mistuiau în flăcări fantastice, templul zeului gheţurilor eterne! Căldura acestui incendiu începuse să-mi încălzească trupul pînă atunci atît de înghețat. Şi apoi !...

Nimic!

Aci amintirile mele se opreau!

Aveam o singură certitudine: fusesem salvat!

Dar, cum? Mii de întrebări mă năpădeau. Probabil însă că făcusem un efort prea mare scormonindu-mi amintirile; simţeam nevoia de odihnă. Am adormit.

16 decembrie

Mă simţeam mai odihnit. Puterile începuseră să-mi revie. Am retrăit o clipă întreaga mea aventură... Oceanul de zăpadă... templul de foc... camera misterioasă...

Nu mai încape nici o îndoială! Nu visasem! Trăiam!

Intr-adevăr, am simţit că nu sînt singur. Am deschis ochii. Aparatul ciudat care-mi încinsese trupul dispăruse!

Alături de patul meu se aflau doi oameni care mă priveau cu atenţie. In sfîrşit, mă găseam aproape de dezlegarea misterului!

Era ceva neobişnuit în înfăţişarea oamenilor ce se aflau în faţa mea. Imbrăcămintea lor îmi atrăgea în mod deosebit atenţia. Incercam să-mi amintesc unde mai văzusem o asemenea îmbrăcăminte. Dar nu reuşeam! Singura asemănare pe care o puteam găsi, îmi amintea de picturile din vremea renaşterii.

Cu toate acestea, între îmbrăcămintea lor şi cea din epoca renaşterii era o deosebire. Omul care se afla alături de mine purta o bluză roşie, deschisă la gît, care-i punea în evidenţă trupul vînjos; mijlocul îi era încins de un cordon străveziu; pantalonii albi, strînşi pe picior intrau într-un soi de cizmuliţe uşoare de culoare cenuşie deschisă. Celălalt, mai firav la trup, era îmbrăcat asemănător dar cu o bluză de culoare verde.

Deşi îmbrăcămintea lor părea scoasă din recuzitele unui teatru, nu era în ea nimic supărător. Dimpotrivă, prin simplitatea ei, avea o notă de eleganţă.

Cu aceeaşi atenţie cu care studiam oamenii din faţa mea, mă observau şi ei pe mine.

Din miile de întrebări care-mi stăteau pe buze, izbucni cea care trebuia să le dezlege pe toate:

— Ce s-a întîmplat?

— Nu avea nici o teamă, eşti în afară de orice pericol, îmi răspunse omul în roşu.

Omul acesta vorbea romîneşte, cu toate acestea, trebuia să fac eforturi pentru a-l înţelege.

Accentul lui mi se părea la fel de ciudat ca hainele pe care le purta, ca tot ce mă înconjura.

— Dar unde mă aflu?

— Eşti în cea mai modernă clinică, în care se aplică terapia prin congelare. Sînt medicul şef al acestei clinici şi te afli sub directa mea îngrijire. Asistentul meu, Radu Boldur, a observat cu ajutorul unor aparate, acum trei zile că în urma tratamentului pe care ţi l-am aplicat cu succes, ai revenit la viaţă. De atunci ai fost sub

permanentă supraveghere. Aparatul care te-a ajutat să-ţi revii nu mai era necesar şi în urma tratamentului aplicat din acel moment, toate funcţiunile organice şi-au reluat cursul lor normal.

— Ceea ce îmi spuneţi mă linişteşte într-adevăr. Nu-mi dau însă seama cum am ajuns aci!

Omul în roşu îmi zîmbi:

— Este o poveste destul de lungă şi, în unele privinţe, neînţeleasă chiar de noi.

„A trecut aproape un an de zile de cînd, ca medic specialist în terapia frigului, am fost însărcinat să însoţesc la polul sud o expediţie care avea de scop să stabilească cele mai bune condiţii pentru exploatarea zăcămintelor bogate în apropierea noului oraş Antarctis.

Într-una din zile, însoţit de biologul expediţiei, care făcea studii asupra faunei de la polul sud, cercetam împrejurimile. În urma unei îndelungate cercetări întreprinse în clinica noastră, eram obsedat de ideea că viaţa s-ar putea menţine vreme îndelungată la temperaturi scăzute şi că, prin mijloace potrivite, un organism congelat ar putea fi readus la viaţă. Deşi nu era de aceeaşi părere cu mine, biologul îmi promisese tot concursul şi adusese cu el aparate perfecţionate care erau în stare să detecteze prezenţa organismelor vii pe distanţe apreciabil de mari.

La un moment dat, indicaţiile aparatelor ne-au făcut să ne oprim. Deşi semnalele recepţionate erau foarte slabe, aparatul ne arăta clar că ele provin din blocul de gheaţă ce se afla sub picioarele noastre. După ce am marcat locul, ne-am înapoiat în oraş, de unde am adus cu noi o echipă de oameni împreună cu toate aparatele pe care le construisem pentru topirea treptată a gheţii şi pentru reanimarea organismului îngheţat. Aşteptam cu neobişnuită emoţie rezultatul lucrărilor. Surpriza mea a fost mai mare decît mă aşteptam. Din blocul de gheaţă s-au desprins formele unui corp omenesc!

Cred că nu trebuie să spun cine era omul acela!"

Într-adevăr povestea era uimitoare, dar se lega foarte bine cu ultimele mele amintiri.

Curiozitatea îmi crescuse şi altă întrebare îmi veni în minte:

— Cîtă vreme am zăcut în blocul de gheaţă?

De astă dată răspunsul nu veni imediat. Cei doi medici se consultară în şoaptă. Pe feţele lor puteam citi o nedumerire. Omul în verde, pe care şeful clinicii îl numise Radu Boldur, îmi răspunse în acelaşi accent ciudat pe care-l observasem şi la colegul lui.

— Curiozitatea noastră e la fel de mare. Toate încercările făcute pentru a stabili data accidentului dumitale nu ne-au dus la nici un rezultat. Nu am găsit asupra dumitale nici un act ca să ne ajute în această privinţă. Ceea ce ni s-a părut destul de ciudat era îmbrăcămintea dumitale cu totul neobişnuită. Este rîndul nostru să te întrebăm: de cînd datează ultimele dumitale amintiri?

— La întrebarea asta vă pot răspunde cu destul de bună aproximaţie. M-am rătăcit printre gheţuri în luna iunie.

— Bine, dar anul?

La această întrebare nedumerirea mi-a crescut şi mai mult. Atît de mult să fi durat aventura mea încît să trebuiască ani pentru a o măsura? Am răspuns automat.

— 1958!

La auzul acestei date, feţele celor doi oameni arătară o puternică stupefacţie.

— O mie nouă sute cincizeci și opt! exclamară ei într-un singur glas. Cu neputință.

O neliniște grozavă mă cuprinse. Parcă îmi era teamă să întreb și, totuși, trebuia să aflu.

— In ce an.... sîntem?

Cei doi oameni se consultară îndelung în șoaptă. Omul în roșu mă privi cu blîndețe și cu o voce mîngîietoare îmi răspunse:

— Ceea ce vei afla va fi tot atît de uimitor pentru dumneata, cum este și pentru noi. Totuși, trebuie să știi! Ne aflăm în anul 2150!

O clipă inima-mi încetă, parcă, să mai bată. Ceea ce auzisem întrecea cu mult cea mai fantastică închipuire. Cu iuțeala fulgerului îmi făcui în minte socoteala: aproape două sute de ani!

Aceeași exclamație pe care nu o pricepusem cu cîteva minute mai înainte porni și de pe buzele mele:

— Cu neputință!

Omul cu bluză roșie îmi luă miinile într-ale lui și începu să-mi vorbească cu aceeași voce blîndă care avea darul să mă liniștească.

— Este într-adevăr tulburător! Ai aflat prea multe lucruri astăzi! Trebuie să-ți regăsești calmul. Nu ai nici un motiv să te temi! Aventura dumitale realizează unul dintre cele mai fantastice vise ale oamenilor, acela de a sări peste veacuri. Te poți bizui pe noi ca pe niște prieteni adevărați. Iți vom ajuta să începi o viață nouă. Odihnește-te puțin acum. Il las pe Radu să vegheze asupra dumitale.

22 decembrie 2150

Primele mele emoții au trecut. După 6 zile am început o nouă viață. Fiecare clipă îmi aducea alte surprize. Astăzi l-am revăzut pe doctorul Șerban Mugur, șeful clinicii, care se informa de starea mea și care mi-a anunțat că vrea să-mi facă o radiografie a inimii. Eram curios să văd sala de radiografie. Dar, spre nedumerirea mea, doctorul Mugur s-a apropiat de mine și a scos din buzunar un aparat de mărimea unei cutii de chibrituri pe care l-a plasat în spatele meu. Pe piept mi-a întins un ecran scos dintr-o teacă minusculă în care se găsea pliat.

După un examen rapid, vîrînd în buzunar aparatul minuscul, medicul a luat ecranul și l-a introdus într-o altă cutie ce se afla pe masă. Nu au trecut cîteva secunde și scoțînd din nou ecranul din cutiuța în care-l introdusese, medicul m-a asigurat că am o inimă perfect sănătoasă.

— Dar ce te face să crezi asta? — l-am întrebat.

— Radiografia ce ți-am făcut! Inteleg nedumerirea dumitale. Instalațiile noastre de astăzi nu mai seamănă cu cele de acum 200 de ani. Cutiuța pe care ai văzut-o conține o substanță radioactivă artificială emițătoare de raze gama foarte penetrante.

In capacul cutiei, alcătuită din excelenți absorbanți se află o fantă ce se deschide automat pentru o fracțiune de secundă. Fasciculul de raze gama care trece prin această fantă străbate corpul și impresionează placa fotografică ce se află în interiorul ecranului pe care l-ai văzut. Developarea clișeului se face automat și rapid în aparatul ce se vede pe masă. In felul acesta, după cîteva secunde dispunem de un clișeu clar gata pentru a fi examinat.

— Intr-adevăr, îmi amintesc foarte bine că încă înainte de ac-

cidentul meu, se întrevedeau posibilități deosebite de utilizare a izotopilor radioactivi artificiali. Îmi închipui că în timpul somnului meu îndelungat, medicina trebuie să fi făcut mari progrese. Așa, de pildă, m-a impresionat modul în care faceți injecțiile astăzi. Îți mărturisesc sincer că nu pricep cum se poate face o injecție fără ac și fără a avea senzația dureroasă.

Doctorul Mugur rămase un timp pe gînduri înainte de a-mi răspunde:

— Vechile siringi, așa cum le cunoșteai dumneata, au dispărut de mai bine de o sută de ani. Pentru a injecta fără durere si complet aseptic, se proiectează un jet puternic de cristale aciculare de substanță activă împreună cu o pulbere fină de anestezic local. Dar aceste progrese tehnice ale medicinii sînt astăzi mai puțin importante pentru dumneata cu atît mai mult cu cît ești perfect sănătos. Începînd de mîine poți relua o viață perfect normală. Pentru a sărbători acest eveniment, te anunț că mîine ești invitatul meu la masă. Acum te rog să mă scuzi! Am o mulțime de treburi.

Am rămas singur în încăpere cu gîndurile mele care mă purtau înapoi cu 200 de ani, la rudele și prietenii pe care nu aveam să-i mai revăd niciodată.

Ce surprize neașteptate îmi pot aduce ziua de mîine?

Ce-mi poate aduce noua mea viață?

23 decembrie 2150

M-am trezit înviorat. Mă minunez de hainele mele noi și n-aș fi crezut că mă voi simți atît de bine în ele. Doctorul Boldur avea dreptate! Țesăturile astea plastice care-ți îngăduie să te miști fără nici o greutate și care permit o perfectă aerisire a corpului sînt pe cît de ușoare, tot atît de bune protectoare termice. Și pe deasupra, îmi vin așa de bine

Mă uit în oglindă; cine ar putea spune că am 227 de ani.

Mă plimb nerăbdător prin cameră cu gîndul la invitația doctorului Mugur. În sfîrșit voi umbla pe străzile orașului. Voi lua prima masă obișnuită! Pînă acum fusesem hrănit numai cu sucuri savuroase a căror rețetă nu o cunosc.

— Bună ziua, dragă prietene! Era vocea doctorului Boldur. Să nu mai întîrziem. Înainte de a merge la doctorul Mugur, vom face o plimbare prin oraș. Cred că nu ai nimic împotrivă?

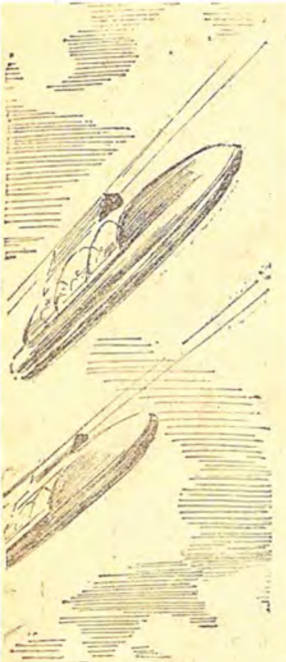
Mă luă de braț și mă conduse de-a lungul unui coridor care dădea într-un hol uriaș construit în întregime din panouri străvezii care difuzau lumina plăcută a soarelui. Am coborît pe o scară rulantă și iată-ne în stradă!

Prin peretele transparent al camerei mele, zărisem doar curtea interioară a clinicii. Spectacolul care mi se înfățișa acum în fața ochilor era cu totul nou și neașteptat pentru mine.

— În ce oraș de basm mă aflu? Pesemne că rostisem cu voce tare aceste cuvinte, deoarece doctorul Boldur îmi răspunse:

— În București!

Uimit de ciudata înfățișare a orașului în care mă născusem, m-am oprit locului și am început să privesc cu nesaț în jurul meu. Oamenii îmbrăcați în haine multicolore forfoteau într-o parte și într-alta. Privirea mi-a fost atrasă în mod deosebit de îmbrăcămintea femeilor, de care nu luasem cunoștință pînă atunci. Corpul lor este învăluit

într-un soi de togă grațioasă și elegantă țesută din aceleași delicate materiale plastice; sandalele mlădioase a căror culoare nu poate fi deosebită de cea a pielii, le protejează piciorul.

Am observat cu mirare că oamenii nu fac mișcările obișnuite ale mersului, cu toate că se deplasează față de obiectele învecinate.

M-am lămurit îndată: strada este construită din două uriașe benzi rulante care circulă în direcții contrarii. Radu Boldur m-a antrenat cu el pe una din benzi și prin fața mea a început să defileze orașul feeric.

De la un capăt la altul al străzii se vedea un zid continuu din panouri de materiale plastice și cu toate acestea casele nu prea înalte se deosebesc unele de altele printr-o neînchipuită bogăție de culori și prin picturile murale grațioase. Toate casele au aceeași înălțime.

Un zumzet abia perceptibil m-a făcut să ridic privirea. Deasupra noastră trec cu iuțeala fulgerului vehicule care alunecă de-a lungul unui cablu ce strălucește în lumina soarelui.

Doctorul Boldur mi-a explicat cu amabilitate:

— Autobusele secolului al XX-lea au dispărut de mult. Aerobusele pe care le vezi aleargă cu mare iuțeală și fără să încurce cir-

culaţia pietonilor. De altfel ne vom sui şi noi într-unul, deoarece prietenul nostru Mugur locuieşte în cealaltă parte a oraşului.

Iată-ne ajunşi în staţie! Un ascensor cu multe compartimente ne poartă cu iuţeală ameţitoare pe o platformă de unde ne urcăm în primul aerobus. Abia atunci observ că strada este acoperită de o boltă uriaşă din materie plastică atît de transparentă, încît nu băgasem de seamă lucrul acesta pînă atunci. Faţa mea exprima desigur o mirare aşa de mare încît însoţitorul meu mă lămuri cu aceeaşi amabilitate!

— Pînă acum te-am lăsat să observi. Cred că este cazul să-ţi explic. Urbanistica veacului nostru işi are specificul ei întreg oraşul este format din blocuri continui de case, iar străzile sînt acoperite cu bolţi transparente din material plastic care lasă să treacă numai radiaţiile nevătămătoare. Aceste bolţi comandate de motoare pot fi deschise în timpul verii. Ele acoperă însă oraşul în timpul iernii pentru a permite încălzirea uniformă a caselor şi străzilor şi o bună condiţionare a aerului. Sîntem acum in plină iarnă şi după cum vezi n-avem nevoie de îmbrăcăminte groasă!

— Minunate realizări! Îmi pun însă o întrebare: de unde dispuneţi de atîta energie?

— Dumneata trebuie să bănuieşti, spuse Radu Boldur. Ai trăit doar zorii erei atomice.

— Îmi amintesc! Omenirea începuse să cunoască deja binefacerile energiei nucleare eliberate prin procesul de fisiune.

— Este adevărat că fisiunea uraniului a deschis porţile erei atomice. Nevoile crescînde ale omenirii în plin progres au cerut însă izvoare inepuizabile de energie. Zăcămintele de materiale fisionabile nu erau nelimitate. Fizicienii au reuşit să stăpînească la perfecţie reacţiile exotermice de sinteză. Veacul al XX-lea reuşise sinteza unor elemente uşoare.

Tehnica modernă realizează şi controlează riguros sinteza unor elemente mai grele obţinînd energii superioare cu multe ordine de mărime. Este deajuns să-ţi spun că faţă de energia eliberată de sinteza heliului, pe care o cunoşteau contemporanii dumitale, sinteza azotului, care se practică azi în mod curent, furnizează energii de cinci ori mai mari. Omul realizează astăzi pe pămînt, ceea ce făcea soarele de miliarde de ani, sinteza controlată eliberatoare de energii nelimitate.

Acum cred că înţelegi de ce ne putem permite astăzi această risipă de energie.

Dar iată-ne ajunşi!

Coborîm cu ascensorul şi după cîteva clipe de mers pe pavajul rulant sosim la locuinţa doctorului Mugur.

Sîntem primiţi în apartament. Mobilierul extrem de ciudat ca înfăţişare, îmi dă totuşi o senzaţie de gust şi confort deplin. Cu această ocazie am făcut şi o nouă cunoştinţă. Doctorul Mugur mi-a prezentat-o pe sora sa, tînără absolventă a şcolii de arhitectură, al cărui nume mi se părea neobişnuit: Diala. Tot timpul, Diala m-a examinat cu atenţie, fără să-şi ascundă curiozitatea. Trebuie să recunosc de altfel, că nici eu nu i-am acordat o atenţie mai mică. Era prima femeie a noilor vremi cu care puteam sta de vorbă.

Această vizită, care mi-a prilejuit conversaţii plăcute cu noii şi bunii mei prieteni, a fost pentru mine un adevărat izvor de informaţii noi asupra progreselor realizate de oameni în decurs de mai bine de 200 ani. Instalaţiile cele mai ingenioase, perfecţionate la maxi-

mum, fac ca viața să fie nespus de ușoară. Rezervele nesfîrșite de energie permit o mecanizare completă a muncilor casnice: cuptoare cu coacere automată, plite ce fierb singure exact atît cît trebuie mîncărurile printr-un reglaj ce se face ținînd seama de capacitatea vasului și de felul mîncării, congelatoare pentru conservarea alimentelor, filtre-sterilizatoare pentru băuturi și cîte și cîte altele!

Un singur lucru era la fel ca mai înainte: mîncarea.

Mă obișnuisem atît de mult cu schimbările față de modul de viață pe care-l cunoșteam, încît mi-am exprimat cu oarecare sfială nedumerirea:

— Credeam că oamenii se hrănesc acum mai expeditiv cu pilule sintetice!

— Te afli sub influența fanteziilor scornite de autorii romanelor fantastice din veacul al XX-lea, mi-a răspuns Diala, zîmbind. După cum vezi, realitatea este mai puternică decît fantezia exagerată a unor romancieri. Alimentația omului nu a suferit transformări esențiale în decursul veacurilor. Ideea hranei sintetice a fost părăsită de mult, nu numai din cauza satisfacțiilor pe care o masă bună le poate oferi dar și pentru faptul că după cum s-a stabilit, ea este incompatibilă cu alimentația firească a organismului.

Cînd m-am ridicat de la masă, Șerban Mugur m-a anunțat că fiind perfect restabilit, șederea mea în clinică nu mai are nici un rost și mi-a oferit un apartament în locuința lui.

În camera de dormit mă aștepta o altă atenție delicată a doctorului Mugur; pe noptieră, o carte intitulată: „Istoria lumii moderne începînd de la veacul al XX-lea".

5 ianuarie 2151

In ultima vreme am ieșit mai puțin din casă. Viața trepidantă și în cea mai mare parte încă neînțeleasă pentru mine m-a îndemnat să mă izolez pentru un timp. Sînt ca un elev care are multe de învățat, ceea ce s-ar părea curios pentru vîrsta mea. Sînt cel mai vîrstnic și totuși cel mai tînăr dintre oamenii acestei vieți uluitoare.

Imi petrec timpul citind cu nesaț cartea dăruită de Șerban Mugur și mi se pare că parcurg paginile unui roman fantastic despre un viitor îndepărtat al omenirii.

Incetul cu încetul, mă obișnuiesc cu tehnica nouă. Este mai ușor să-ți apropii realizările tehnicii dar pentru a-ți apropia mentalitatea pe care o naște o asemenea evoluție îți trebuie o lungă perioadă de adaptare. Am totuși o mare satisfacție care-mi dă speranța că această adaptare va fi mai puțin grea decît m-aș fi putut aștepta. Capăt tot mai mult convingerea că ceea ce este profund omenesc nu s-a schimbat, că societatea în ansamblul ei a evoluat în aceeași măsură cu instrumentele create de om.

Renașterea de la sfîrșitul veacului al XX-lea, care a născut o nouă cultură și un nou umanism, este marele miracol al civilizației ei actuale.

Lanțurile exploatării capitaliste au fost sfărîmate în toate țările lumii și forțele creatoare ale omului s-au putut dezvolta fără nici o stavilă.

21 Ianuarie 2151

In casa doctorului Mugur am întîlnit mulți oameni și am avut cu ei discuții deosebit de interesante.

L-am cunoscut astăzi pe profesorul Dan Jianu.

Prezentarea făcută de Șerban Mugur a avut pentru mine un caracter senzațional.

— Profesorul Jianu, un venusist, a adăugat el cu aparentă indiferență.

— ?

Omul din fața mea nu se deosebea cu nimic de oamenii de pe pămînt.

— Există oameni pe Venus? Pe vremea mea se credea că nu există forme superioare de viață pe această planetă!

— Contemporanii dumitale aveau dreptate, îmi spuse rîzînd acel pe care doctorul mi-l prezentase drept venusist. Cei dintîi astronauți care au atins planeta s-au convins de acest lucru.

— Bine, dar...?

— Trebuie să-ți explic! Eu sînt un pămîntean de altfel ca toți ceilalți coloniști de pe Venus. Epoca marilor navigatori care au descoperit pămînturi și mări noi a fost umbrită de aceea a navigatorilor interplanetari care au purtat măreția spiritului omenesc dincolo de granițele devenite prea strîmte ale bătrînei noastre planete. Ca și vechii iscoditori ai pămînturilor și mărilor, astronauții zilelor noastre au cercetat cu de-amănuntul planetele sistemului nostru solar, cu aceeași speranță de a descoperi noi bogății indispensabile treptei de dezvoltare pe care a atins-o societatea omenească. Venus ne-a oferit cele mai bune condiții pentru amenajarea primelor instalații și laboratoare.

— Cele ce-mi spui, mă fac să cred că această planetă oferă condiții corespunzătoare pentru dezvoltarea vieții omenești așa cum o cunoaștem noi.

— Da și nu! Condițiile vieții pe Venus sînt oarecum asemănătoare cu cele de pe pămînt dar destul de aspre pentru a face aproape imposibilă viața omului. Tocmai asta este marea problemă care ne frămîntă în momentul de față. Dacă planurile noastre vor izbuti, omul va putea trăi acolo tot atît de bine ca și pe pămînt, vom putea construi șantiere și uzine, vom crea orașe noi.

Revelațiile profesorului Jianu mă uluiesc. Imaginația mea începe să lucreze cu febrilitate. Pentru o clipă mi se pare că pămîntul de care mă simțeam atît de legat se desprinde de sub picioarele mele și că aripi nevăzute mă poartă în imensitatea spațiului cosmic. Faptul că la o depărtare de aproape 50.000.000 km există oameni care gîndesc și sînt la fel ca noi mă umplea de emoție.

Intr-un tîrziu, am întrebat cu aceeași nedumerire:

— Din cîte-mi amintesc eu, oamenii din vremea mea, aspirau să exploreze mai întîi planeta Marte. Venus părea cu totul neprielnică pentru astfel de încercări. Apropierea mare de soare, temperatura ei ridicată...

— Este adevărat! Condițiile fizico-chimice de pe Venus sînt însă cele mai asemănătoare cu cele care domnesc pe pămînt. Dimensiunile și gravitația acestei planete sînt numai cu puțin diferite de cele ale pămîntului. In starea ei actuală, planeta Venus poate fi considerată

ca o imagine destul de fidelă a pămîntului din timpurile îndepărtate în care pe suprafața lui a început să înflorească viața.

Faptul că această planetă se găsește mai aproape de soare decît pămîntul, ne-a făcut într-adevăr să intîmpinăm mari greutăți. Temperatura medie cu 50° mai ridicată decît cea a pămîntului, face să se producă evaporări masive, astfel încît planeta este veșnic înconjurată de un nimb dens de nori iar oxigenul în stare liberă se găsește în cantitate extrem de mică în atmosfera venusistă, deoarece la această temperatură oxidările se fac cu mult mai bine decît în condițiile de pe pămînt. Totodată, lipsa unei vegetații abundente, adevărată uzină ce redă atmosferei noastre prin procese chimico-biologice oxigenul atît de necesar vieții cu care ne-am obișnuit, contribuie și mai mult la această compoziție necorespunzătoare a atmosferei lui Venus.

Aceste condiții vitrege nu ne-au împiedicat să instalăm laboratoare de cercetare, în interiorul cărora viața se poate desfășura în condiții normale, datorită celor mai perfecționate mijloace pe care tehnica modernă ni le oferă.

Totuși o populare masivă a acestei Tera Nova a epocii noastre, nu se poate face în asemenea împrejurări. Tocmai de aceea Consiliul mondial pentru explorarea sistemului planetar a hotărît să încerce „Marea Experiență".

— „Marea Experiență"! Ce vrei să înțelegi prin aceasta?

Profesorul Dan Jianu rămase o clipă pe gînduri.

— Oamenii, spuse el, s-au caracterizat totdeauna prin îndrăzneala lor. Dar îndrăzneala oamenilor se măsoară în raport cu epoca în care ea se manifestă.

Ce ni se pare nouă firesc, dumitale îți apare ca un fapt extraordinar, ceea ce este explicabil, cu atît mai mult cu cît chiar unii oameni din vremea noastră se îndoiesc de rezultatul „Marei Experiențe".

Și într-adevăr, încercarea este foarte îndrăzneață deși în principiu destul de simplă.

Dificultățile pe care le întîmpinăm pentru stăpînirea deplină a planetei Venus, așa cum ai remarcat chiar dumneata, se datoresc marii apropieri a ei de soare. Închipuiește-ți că această distanță ar putea fi mărită convenabil și vei pricepe consecințele.

— Bine dar așa ceva nu este posibil! am exclamat eu.

— Nu ești singurul care te îndoiești de reușita unei astfel de încercări.

Acum îți dai seama de ce îți vorbeam de teribila îndrăzneală a „Marii Experiențe". Omul va încerca pentru prima oară să modifice așezarea de veacuri a unor planete din sistemul solar. Imposibil, ai să spui dumneata. De-a lungul veacurilor cuvîntul acesta a fost repetat de mii de ori și de mii de ori a fost desmințit.

Stăpîn deplin a unor colosale rezerve de energie, omul de astăzi și-a propus ca prin impulsuri produse în urma unor puternice explozii nucleare, convenabil dirijate, să modifice orbita planetei Venus, exact atît cît să apară condițiile atît de mult dorite. Oamenii de știință au calculat cu precizie noua orbită a planetei Venus, în așa fel încît modificarea să nu tulbure echilibrul planetar și în același timp temperatura să poată coborî la o valoare acceptabilă.

De exactitatea acestor calcule nu se îndoiește nimeni. Ceea ce obiectează unii este că s-ar putea ca experiența să nu poată fi controlată suficient de precis, astfel încît modificarea să se facă conform

previziunilor. Inchipuiește-ți ce s-ar putea întîmpla dacă printr-o experiență insuficient de precis controlată, s-ar schimba balanța echilibrului planetar!

Atent și tăcut pînă atunci, Șerban Mugur a intervenit în discuție spunîndu-mi:

— Asta îmi amintește de „Povestea ucenicului vrăjitor" scrisă de un mare scriitor al vremurilor dumitale, care nu și-a pierdut valoarea nici în zilele noastre.

Cu aceste cuvinte, doctorul Mugur m-a transportat cu veacuri în urmă. Și parcă niciodată n-am simțit atît de intens distanța care mă separă de prima mea experiență.

— Doctorul Mugur glumește! interveni profesorul Jianu. Povestea lui Goethe nu trebuie să te înspăimînte. Oamenii de azi posedă „formula vrăjitorului" și pot controla forțele pe care le mînuiesc!

După ce m-am despărțit de noua mea cunoștință, m-am îndreptat plin de gînduri spre camera mea. În noaptea asta mi-a fost greu să dorm!

12 aprilie 2151

Au trecut patru luni de cînd am început noua mea existență. De la o vreme am început să mă obișnuiesc cu viața pe care o trăiesc dar nostalgia vremurilor de altădată nu m-a părăsit încă.

Tînjesc adesea după căldura pridvoarelor cu filigram în lemn, a caselor vechi din Bucureștiul veacului al XX-lea, după parfumul pe care-l răspîndeau teii Cișmigiului în căldura de mai, după atîtea și atîtea amintiri dragi!

Aceste sentimente mi-au fost îndeosebi răscolite de plimbarea pe care am făcut-o astăzi cu Diala.

Am luat împreună autogirul de pe una din pistele de decolare așezată pe platforma uriașă care acoperă orașul. Abia după ce am urcat la o înălțime apreciabilă am putut zări marginile orașului. După cîteva minute de zbor am observat că orașul din care pornisem este legat printr-un coridor imens de alt oraș care, după cum m-a informat însoțitoarea mea este „Orașul fabricilor".

Mă simt bine în autogirul elegant și confortabil și savurez aerul proaspăt al înălțimilor.

Surprins de liniștea cu care evoluează aparatul de zbor, i-am cerut informații însoțitoarei mele cu privire la motoarele de propulsie.

— Astăzi, dragul meu, motoarele folosesc combustibil nuclear. Aceasta a fost cu putință odată cu găsirea unor materiale ușoare, capabile să absoarbă radiațiile vătămătoare produse de reactor.

— De luni de zile — i-am spus — admir tehnica voastră perfecționată. Am impresia că totuși omului îi lipsește ceva!

— La ce te gîndești?

— Poate că sînt un anacronic, oamenilor din veacul al XX-lea, le plăceau răgazurile petrecute în mijlocul naturii, verdeața peluzelor, florile aromate, oglinda lucie a lacurilor din parcuri.

Mi se pare că viața prea trepidantă a orașului mă înăbușă. Simt nevoia să mă odihnesc într-un cadru mai natural.

— Privește sub noi, îmi spuse Diala, cu un aer amuzat.

Parcă mi-ar fi citit gîndurile. La picioarele noastre se așterne o întindere nesfîrșită de verdeață în mijlocul căreia strălucea, în lumina soarelui, oglinda unui lac.

In timp ce frumusețea acestui peisaj îmi desfăta privirea, autogirul nostru ateriza lin la marginea lacului.

— Recunoști locul?

— Da! am răspuns imediat. Adesea mă plimbasem prin pădurile ce înconjoară Snagovul și revederea acestor locuri mă făcea să uit pentru un moment că s-a produs o ruptură în firul existenței mele.

Am răspuns după un răstimp:

— Mi se pare că nu s-a schimbat nimic aici! Iată în sfîrșit un loc care arată aidoma cu ceea ce s-a păstrat în amintirea mea.

— Nu poate exista un răspuns mai bun la întrebarea pe care mi-ai pus-o adineauri! Oamenii zilelor noastre păstrează aceeași nevoie de a se recrea în mijlocul naturii și au făcut tot ce le-a stat în putință, să conserve și să refacă plantațiile și amenajamentele parcului.

Am petrecut o zi plăcută și am simțit că se realizase o sudură mai bună între cele două existențe ale mele.

15 aprilie 2151

Ziua de azi mi-a adus o satisfacție nebănuită. In urma discuției pe care am avut-o cu Șerban Mugur, despre simțul estetic al omului nou, am primit din partea lui invitația să-l însoțesc la un concert.

Deși mai mare și mai aparte construită decît sălile pe care le cunoscusem eu, sala de concert în care ne aflam păstra același ansamblu clasic arhitectural cu care fusesem obișnuit. Doar varietatea extraordinară de costume și culorile lor atît de diferite îi dădeau o notă aparte.

— Ce se cîntă? am întrebat-o pe Diala, care venise și ea, cu doctorul Mugur.

În locul oricărui răspuns îmi întinse un program pe coperta căruia era înscris cu litere groase: „Concert de muzică veche". Am deschis programul și cu plăcută uimire am citit:

Don Juan, poem simfonic . . . Richard Strauss.
Simfonia clasică . . . . Serghei Prokofiev
Rapsodia romînă . . . . George Enescu.

Am ascultat concertul cu o plăcere nespus de mare. Acum, în veacul al XXII-lea nu mă mai înspăimînta.

10 mai 2151

In ultima vreme am fost foarte ocupat. Am început să trăiesc cu adevărat în acest veac fantastic.

Mă văd zilnic cu profesorul Dan Jianu care mă inițiază în tainele „Marii Experiențe".

Învăț mereu și proiectul acesta extraordinar mă pasionează tot mai mult. Jianu mi-a promis că mă va lua cu dînsul pe stația experimentală de pe lună, unde vor face observații în timpul experienței.

Peste trei zile, plecarea!

Aștept cu mare emoție evenimentul!

15 mai 2151

Sînt două zile de cînd mă aflu pe lună. Orașul laboratoarelor este construit într-un imens crater vulcanic, al cărui diametru ajunge la 20 km. Pereții craterului, ca niște ziduri uriașe, sprijină o cupolă alcătuită din panouri de materiale plastice. Din loc în loc se înalță stîlpi enormi care susțin bolta. Toată construcția este perfect etanșă pentru a menține atmosfera artificială din interior.

La marginea orașului se află o uzină nucleară care furnizează întreaga energie nucleară necesară.

Orașul uniform încălzit are case suficiente pentru a oferi locuințe confortabile personalului uzinelor și laboratoarelor.

Pentru a păstra mărimea pașilor cu care sîntem obișnuiți pe pămînt, purtăm bocanci grei de plumb pe care abia îi simțim. Atracția gravitațională este aici așa de mică, încît fără acești bocanci am face cu efortul obișnuit de pe pămînt pași lungi de 10 metri.

Absența atmosferei dă un aspect cu totul neobișnuit împrejurimilor. În craterul nostru lumina solară nu pătrunde decît atît timp cît soarele trece pe deasupra bolții, aprinsă și stinsă parcă de un întrerupător magic. Lipsa atmosferei face imposibil orice fenomen de difuzie. Pe lună există numai două culori, alb și negru.

Bolta cerească, atît de cîntată de poeții de pe pămînt, lipsește cu desăvîrșire din același motiv, apărînd aici ca un imens abis întunecos. Aspectul înstelat al cerului este același ziua ca și noaptea. Stelele nu au aici acele sclipiri line atît de încîntătoare pentru pămînteni. Ele strălucesc împietrite într-o nuanță veșnic albăstruie.

Îmi este cu neputință să descriu senzația pe care mi-a pricinuit-o pămîntul văzut de aici!...

16 mai 2151

Am vizitat observatorul astronomic a cărui amenajare a pus sumedenie de probleme constructorilor lui. Bolta care acoperă orașul, deși perfect transparentă, nu poate îngădui observațiile astronomice în condiții normale. Pentru evitarea absorbțiilor și deformărilor produse de materialele plastice, obiectele aparatelor sînt scoase în afară prin dispozitive ce asigură o perfectă etanșeitate.

Pe lîngă lunetele și telescoapele extrem de puternice, observatorul este dotat cu cele mai moderne instalații de radioastronomie care înregistrează radiațiile galactice și chiar extragalactice.

Observatorul face parte dintr-un complex de laboratoare din care printre cele mai interesante este cel de meteorologie, în permanentă legătură cu stațiile terestre. Problema previziunii timpului este acum deplin rezolvată.

17 mai 2151

Astăzi am primit un aviz din partea stațiunii de radioteleviziune a orașului. Eram chemat de Șerban Mugur care voia să-mi vorbească și să mă vadă.

Am luat loc într-un fotoliu confortabil în interiorul unei cabine semiobscură. De îndată, peretele din fața mea a început a se lumina difuz, pentru a-mi arăta chipul prietenului meu drag. Doctorul era

aşezat la biroul lui de lucru şi cu greu îmi venea să cred că ne despart 400.000 km.

— Sînt bucuros să te revăd, auzii vocea atît de clară a prietenului meu, încît îl credeam chiar în faţa mea.

— Ce se aude pe pămînt? îl întrebai.

— Veşti bune! De aceea te-am chemat. Eşti solicitat, să ocupi catedra de istorie a veacului al XX-lea la Universitate.

— Sînt măgulit de cinstea ce mi se face şi trebuie să-ţi mulţumesc încă odată pentru prietenia pe care mi-ai dovedit-o de atîtea ori. N-aş vrea însă să părăsesc staţia de pe lună înainte ca „Marea Experienţă" să fie îndeplinită Te rog să comunici că accept bucuros această propunere.

La încheierea convorbirii, Şerban Mugur le-a transmis la rîndul său lui Dan Jianu şi colegilor lui urări de succes în marea lor încercare.

18 mai 2151

Cu profesorul Jianu mă văd foarte rar. Ne mai despart doar două zile de „Marea Experienţă". Oraşul este într-o fierbere continuă.

Astăzi a sosit de pe pămînt ultimul transport de cercetători care vor participa la lucrări.

De o săptămînă toţi coloniştii planetei Venus au fost evacuaţi, după ce montaseră şi verificaseră riguros toate instalaţiile.

Consilii ştiinţifice şi tehnice lucrează fără încetare, examinînd minuţios rapoartele venite din toate sectoarele de activitate.

Cu toată emoţia şi îngrijorarea ce se poate citi pe feţele tuturor, domneşte un calm desăvîrşit.

20 mai 2151

Prin bunăvoinţa profesorului Jianu, am fost invitat în sala de comandă a „Marii Experienţe". Întregul perete din faţa mea este acoperit de un ecran pe care sînt transmise observaţiile făcute cu marele telescop al observatorului. În mijlocul camerei este aşezat un mare panou în formă de pupitru, la care iau loc cei ce vor declanşa exploziile nucleare menite să zvîrle planeta Venus de pe orbita ei.

Mai sînt cîteva minute pînă la ora hotărîtă pentru începerea experienţei. O tăcere absolută domneşte în încăpere.

Printr-o uşă pe care nu o observasem pînă atunci, apare un bărbat înalt, cu părul cărunt şi faţa osoasă. Se apropie de pupitru şi comunică celor de acolo ultimele instrucţiuni. Este desigur conducătorul experienţei.

— După ce s-a convins că totul este în ordine, el ia loc la o masă aşezată pe o platformă înaltă de unde poate cuprinde cu privirea şi ecranul şi pupitrul. Işi apropie microfonul şi cu o voce energică comandă:

— Observatorul!

— Da. Observatorul.

— Punerea la punct e perfectă?

— Da.

— Aţi controlat automatele?

— Da.

— Transmiteţi pe ecran observaţiile mersului telescopului!

Intensitatea luminii din încăpere scade treptat lăsîndu-ne într-o obscuritate neliniştitoare. Doar la pupitrul de comandă şi la masa celui care conduce lucrările, strălucesc cîteva lumini, alături de feeria multicoloră a beculeţelor de control de pe panouri.

Deodată, pe ecranul din faţă, întunecat pînă atunci, apare o imagine instelată în mijlocul căreia străluceşte Venus.

— Atenţie la bătaia gongului! răsună vocea puternică a şefului lucrărilor.

Am tresărit şi mi-am îndreptat privirea spre el. Îi pot vedea foarte bine faţa expresivă în lumina ce difuzează beculeţul de pe masă şi citesc pe ea un calm şi o siguranţă deplină.

Tăcerea a devenit atît de adîncă încît îmi pot auzi bătăile inimii.

Şi în această tăcere, răsună ca un clopot bătaia gongului comandat de ceasul atomic. Mîinile celor de la pupitru se crispează pe manetele de comandă.

— Releu nr. 1 tună vocea pînă atunci atît de calmă!

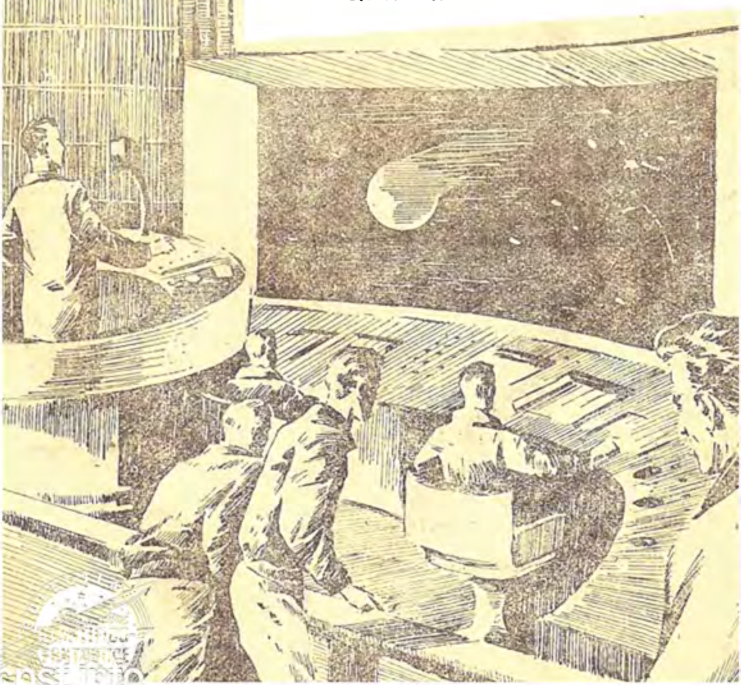
Cu ochii ţintuiţi pe ecran, văd minunea: ca împins de o mînă nevăzută, Venus făcu un salt în spaţiu.

— Alo! Observatorul! cheamă din nou omul cu părul cărunt. Comunicaţi-mi coordonatele!

— 314, 12,5 faţă de reperul 2143!

Şeful experienţei privi o clipă hîrtiile din faţa lui şi comandă din nou:

— Releu nr. 5!

— O apăsare pe altă manetă şi planeta face un nou salt în spaţiu, de astă dată mai mic decît cel precedent şi într-o direcţie puţin diferită.

Se cer din nou coordonatele la observator.

O nelinişte grozavă ne cuprinse deoarece din convorbirile avute mai înainte cu profesorul Jianu ştiam ce însemnează aceste explozii repetate. Se putea bănui că şocurile comunicate planetei de exploziile nucleare să nu corespundă întocmai calculelor făcute. Pentru ca totuşi experienţa să-şi atingă scopul, planeta Venus fusese sfredelită de mai multe canale încărcate cu explozive nucleare şi aşezate sub unghiuri diferite faţă de axa ei. Explozia pe fiecare canal se comanda prin releul corespunzător.

Gîndurile îmi sînt curmate de comunicarea observatorului.

— 215,18,98 faţă de reperul 2213!

O nouă comandă spintecă tăcerea încăperii:

— Releu nr. 10!

Comunicările observatorului se înlănţuiesc cu comenzile.

Pe faţa omului cu părul cărunt citesc pentru prima oară urme de îngrijorare.

— Ce s-ar putea întîmpla oare? Mi-e teamă să mă gîndesc!

— 198,16 29 faţă de reperul 2213!

— Releu nr. 15.

Deşi comanda a fost executată, planeta rămîne de data aceasta nemişcată.

Unul din oamenii de la pupitru se ridică brusc şi cu faţa crispată de emoţie aleargă spre masa omului cu părul cărunt.

— Încărcătura nr. 15 n-a explodat! strigă el. Venus s-a apropiat prea mult de pămînt! Ne aşteaptă o catastrofă!

— Păstraţi-vă calmul! tună poruncitor vocea de la masa de comandă. Nimeni nu se mişcă de la post! Acţionaţi! Imediat releul de dublură nr. 15!

Mînată de aceleaşi mîini nevăzute, planeta execută un nou salt.

— 15,18,216 faţă de reperul nr. 2152 se aude din nou vocea omului de la observator.

Mă uit cu îngrijorare încercînd să citesc rezultatul pe faţa impasibilă a şefului experienţei. De data aceasta un zîmbet de mulţumire înfloreşte pe buzele lui.

Omul se ridică în picioare şi cu un aer solemn pe care nimic nu mi-l va şterge din minte vreodată, anunţă:

— „Marea Experienţă" a reuşit! Venus gravitează acum pe orbita care ne va îngădui în scurt timp s-o stăpînim. Vă felicit.

Un entuziasm neînchipuit a cuprins pe toţi cei prezenţi. Satisfacţia victoriei atît de preţioasă şi atît de simbolică nu cunoştea margini.

Oamenii reuşiseră pentru prima oară în istorie să schimbe ordinea ce domnea de milioane de ani în sistemul nostru solar.

8 aprilie 2172

Au trecut aproape 21 de ani de cînd prima „Mare Experienţă" a îngăduit pămîntenilor să-şi stabilească noi făgaşuri de viaţă fericită.

Mă aflu împreună de cîteva zile cu soţia mea Diala, în noul oraş, construit recent pe planeta Venus. Aici îmi petrec o binemeritată vacanţă.

In ultima vreme am muncit mult la completarea ultimelor pagini din „Istoria primei jumătăţi a secolului al XX-lea".

Mă odihnesc într-o vilă situată în apropierea oraşului.

Am depănat astăzi, împreună cu vechiul şi bunul meu prieten Şerban Mugur, firul unor amintiri ce ne leagă pentru totdeauna.

Clima regiunii acesteia este aidoma aceleia din sudul Italiei din vremea primei mele existenţe. Este mai cald decît pe vechea noastră planetă. Fîşia nesfîrşită a lacului ce-şi întinde apele străvezii la poala pajiştei pe care ne odihnim, trimite o boare umedă şi răcoritoare. Terasa vilei noastre este aproape ascunsă sub podoaba aromitoare a glicinului înflorit. De jur împrejur, umbresc timid arbuşti citrici aclimatizaţi acum perfect. Păsărele vesele se adună de prin tot locul şi, aliniate ca la paradă pe firul electric, fac o zarvă teribilă. Peste tot pluteşte o linişte îmbălsămată de vară plină.

Am aşteptat pînă ce soarele înfierbîntat s-a hotărît să se răcorească în unda rece a lacului, acolo unde apa sărată pare un cer cu buze însîngerate.

— Am fost sigur toată vremea că omul va şti să învingă orice greutate, oricît de mare, dar şi să păstreze cu grijă tot ce este profund omenesc, bunătatea, setea de frumos şi veşnica iscodire a viitorului!

Cu aceste cuvinte am plecat fiecare în dormitoarele noastre. Şi gîndul meu, desigur aidoma cu al doctorului Mugur, a frămîntat îndelung clipele serii răcoroase.

— Care va fi noua „Mare Experienţă" ? Ce va aduce ea omenirii?

SFIRŞIT

PROXIMA CENTAURI

de MIRCEA BRATEŞ

(Lucrare distinsă cu premiul III la concursul organizat de revista „Ştiinţă şi Tehnică")

. . . .

Un ropot de aplauze străbătu sala care fremăta de admiraţie. Cu spatele la tabla neagră pe care erau înlănţuite una peste alta formule, ecuaţii şi coordonate astronomice, profesorul Secu protesta îngăduitor, cerînd voie să continue. Entuziasmul ascultătorilor — cărora li se alăturase şi asistenţii catedrei — nu cunoştea însă margini.

Clipele se scurgeau repede şi aplauzele continuau înzecite. De talie potrivită, cu părul cenuşiu-deschis, presărat pe ici colo cu fire albe, Secu părea, astfel cum sta cu braţele ridicate, că vrea să domine o furtună dezlănţuită. Tîrziu aplauzele se răriră şi în timp ce în sală mai răsunau cîteva bătăi din palme, profesorul continuă:

— „...spuneam deci... zece mii de milioane de kilometri de înmulţit cu 4,25 ani lumină, iată distanţa care ne desparte de steaua Proxima, din constelaţia Centaurului a sistemului stelar local. De înmulţit cu 4.25 şi nu cu 4,27 — sublinie zîmbind Secu — pentru că altfel am ajunge în Alfa Centauri, o pitică albă, o pitică al cărui diametru e însă de o sută de ori mai mare decît al pămîntului.

Proxima Centauri este însă o stea cu mult mai apropiată de pămînt şi e roşie ca jăratecul. Am putut recunoaşte — cu ajutorul spectrofotometrului fotografic construit de noi — în absorbţia produsă de către materia interstelară asupra luminii care ne vine de la această stea, o serie de benzi speciale pe care le atribuim unor nori mai mult sau mai puţin denşi formaţi din particule solide. Acestea constituie praful interstelar. Cam asta este tot ce ştim despre Proxima Centauri.

Din această cauză — continuă Secu — v-am prezentat azi rezultatele cercetărilor noastre şi felul cum înţelegem să întreprindem o călătorie care să depăşească obiectivele obişnuite. In faţa lumii se deschid uriaşe perspective pentru studiul spaţiilor interstelare, al razelor cosmice şi al proceselor fizice care se petrec în această regiune. Vom trece dincolo de lună, dincolo de soare şi poate chiar — în cazul cînd ultimele perfecţionări imaginate de colectivul catedrei vor da rezultatele dorite — vom izbuti să pătrundem şi în supragalaxia noastră".

Aplauzele izbucniră din nou însă cu un gest scurt, însoţit de o uşoară încruntare a sprîncenelor, profesorul Secu opri furtuna care ameninţa să izbucnească şi continuă:

„Ne-au trebuit ani de zile pentru a trece de la pulso, stato şi turboreactor, de la energia atomică sub forma ei calorică la energia atomică directă sub forma ei cinetică.

Astăzi, colectivul nostru de studiu este în măsură să comunice construirea unui propulsor de mărimea unei valize mici, care va fi adaptat pe bordul unei rachete interplanetare — pe care noi am botezat-o «CELERA»"

Uimirea, admiraţia, poate şi teama se aşternuse pe feţele stu-

denților, ale corpului profesoral și ale oficialităților ce luaseră loc în această sală a Institutului de energetică și cosmonautică. Geamurile larg deschise lăsau să pătrundă miresmele liliecilor albi, care împrejmuiau clădirea amfiteatrului și laboratorul special al profesorului Cristian Secu, titularul catedrei. Liniștea care domnea în sală se întinsese și asupra grădinii. Părea că toate viețuitoarele au amuțit ca să-l asculte pe vorbitor. Un singur cintezoi, care uitase desigur consemnul, se încăpățînase să cînte din cînd în cînd, cocoțat într-un arțar vecin.

— „...am construit pentru această rachetă o pilă minusculă, care folosește o cantitate de 33 cm³ din două radioelemente de sinteză — radiostronțiu $\frac{90}{38}$ și nitrat de uraniu 235 — la care asociem un mic disc de cristal semiconductor, format din germaniu. Radiostronțiul are o durată de înjumătățire de 20 de ani și cam tot atît timp ar putea zbura racheta noastră, fără ca să aibă nevoie de o nouă alimentare energetică.

În esență, cristalul de care vorbim va fi bombardat cu electroni de mare viteză. Pentru fiecare electron care bombardează cristalul, acesta din urmă va elibera două sute de milioane de noi electroni cu o viteză mai redusă însă. Masa acestora poate fi dirijată de noi sub formă de jet, pe care-l expulzăm prin ajutajul de reacție cu o viteză de aproape TREI SUTE DE MILIOANE DE KILOMETRI PE ORĂ !".

Părea că trăsnetul căzuse pe aproape, în sală. Ridicați în picioare, urcați pe bănci, pe intervalele acestora, pe marginea geamurilor, pe scări, auditorii aplaudau din toate puterile. Strigăte de „Bravo", „Ura", „Trăiască profesorul Secu", se amestecau cu ropotele nesfîrșite de aplauze.

Conferențiarul continuă după cîteva minute :

— Institutul de cosmonautică a construit această rachetă care va folosi la începutul călătoriei numai o forță necesară vitezei circulare. Odată ajunși pe orbita pămîntului vom produce viteza de eliberare, atașînd în mod automat prin interiorul rachetei noastre un dispozitiv — pe care noi l-am numit „A.D.P.-1.000". Acesta este de fapt un cosmotron aproape miniaturial, un accelerator de protoni de 1.000 miliarde volți, și care, datorită unui principiu elaborat de asistenta catedrei noastre, inginer Daniela Secu — și spunînd aceasta vorbitorul arătă spre grupul asistenților, unde o tînără în halat alb, care stătea în mijlocul lor, se îmbujoră toată — concentrează fascicolul ionic într-o circumferință unică.

Astăzi vom prezenta aici numai primul dispozitiv a cărui construcție e terminată și care în cursul experimentării noastre făcute de curînd a dat rezultatele așteptate".

Spunînd acestea, profesorul făcu un semn unuia dintre asistenții săi care se apropie de dînsul. După ce discutară cîteva clipe în șoaptă, întregul grup de asistenți se apropie de catedră și doi dintre ei se îndreptară spre ușa de oțel a laboratorului special, înăuntrul căruia fusese adăpostită prețioasa invenție.

Trecuseră doar cîteva minute cînd ușa se deschise din nou și în sală pătrunse de astă dată numai unul dintre asistenți, cu figura răvășită, speriat și care uitînd de prezența celor ce așteptau în bănci nerăbdători, se sprijini de catedră și cu respirația întretăiată șopti în mijlocul unei tăceri de plumb :

— „Pro-pul-sorul... a... dispărut ! ! !..."

„TACT ŞI ELEGANŢĂ"

Urietul asurzitor al saxofonului se împletea cu răpăitul tobei într-un ritm sălbatic, drăcesc. Cîteva perechi înlănţuite dansau, jumătate în aer, jumătate pe parchetul strălucind sub lumina argintie a sutelor de becuri, iar un cîntăreţ în frac strîngînd cu furie în braţe microfonul de metal puncta prin vocalizări nearticulate această sarabandă care nu se mai termina.

La mesele din jur, ofiţerii beţi şi cîţiva civili rari petreceau în tovărăşia unor fete violent fardate. Veselia lor stridentă cînd acoperea, cînd era acoperită de jazz-ul care-şi făcea neîntrerupt datoria.

Într-o boxă retrasă şedeau la masă trei persoane pe feţele cărora imensul glob din oglinzi care se învîrtea atîrnat în mijlocul sălii, îşi arunca în treacăt reflexele policrome. Tovărăşia celor trei — doi bărbaţi şi o tînără elegantă cu părul vopsit în roşu închis — nu prea părea să fie izvorîtă din dorinţa de a petrece în acest luxos local aflat într-un mare oraş nordafrican. Dealtfel şi cele trei pahare de fizz-gin — pe trei sferturi pline — mărturiseau acelaşi lucru. Unul dintre bărbaţi, un bătrînel rotofei adus puţin din spate, care părea să fi venit împreună cu tînăra roşcată, deschise nervos o servietă pe care o ţinea pe genunchi şi scoţînd cîteva foi de hîrtie fină, albastră, le întinse pe masă. După ce le netezi cu palma descriind o serie de cercuri, se adresă celuilalt comesean.

— Căpitane Howley, ceea ce vezi aici sînt planurile de detaliu ale laboratorului lui Secu. Restul a fost aranjat dinainte. Dumneata vei pleca mîine dimineaţă...

—Din nou ? Dar vedeţi, Mister Alvarez, mi se pare că... spuse cu oarecare teamă militarul ce stătea pe marginea scaunului, păstrînd o vădită poziţie de respect.

— Domnule Howley, replică răspicat bătrînul, aici nu e vorba de „mi se pare". Cred că sîntem bine înţeleşi asupra acestui lucru, spuse iar, în timp ce o cută răutăcioasă îi ridică buza de sus, lăsînd să i se vadă gingia şi un şir de dinţi îngălbeniţi de tutun.

— Da, da, desigur, se grăbi să admită căpitanul pe a cărui faţă începuseră să apară broboane de sudoare.

— Prin urmare, şi te rog nu mă mai întrerupe, te vei întoarce pentru a pune totul la punct cu Aslan şi băieţii noştri. Nu aveţi nevoie decît de doi oameni. Vei merge pe bordul autogirului care va fi condus — şi cred cu deosebită abilitate — de către Mis Jennifer, nu-i aşa ? spuse Alvarez, aplecîndu-se spre tînăra, care privea distrată o pereche de dansatori pe jumătate goi, ce evoluau lin pe parchet.

Jennifer, tresări o clipă, apoi deschizînd cu un gest voit afectat tabachera minusculă pe care o învîrtea între degete, spuse după ce îşi aprinse o ţigară :

— Da, desigur, Mister Alvarez. Aş vrea numai ca Howley — pardon, căpitanul Howley — să-şi cunoască bine datoria, pentru ca să nu avem neplăceri (şi spunînd acestea, fata se apleacă spre căpitan zîmbindu-i ironic, în timp ce dînsul părea că se transformă într-un şoricel hipnotizat de un şarpe boa) nici pe drum şi nici acolo...

— Aşadar, continuă Alvarez, aruncaţi în aer blindajul de oţel. Acesta este primul punct. Apoi, cu condiţia ca să lucraţi repede, luaţi din casetă acceleratorul, clişeele şi filmul. Il veţi transporta cu voi pe

Secu și în cîteva clipe „STRATOSPHERYC“ autogirul nostru vă va ridica la treizeci de kilometri.

— Am înțeles domnule Alvarez. Dar cu Aslan ce facem?

— De el „am avut“ nevoie. E un tehnician excelent și ne-a ajutat mult. L-am prevenit de altfel, așa că va fi acolo. Vă va aștepta aducînd cu el propulsorul. De propulsor „avem“ nevoie.

Tact, eleganță și nici o urmă. Vă rog! Nu am nevoie de complicații internaționale și note diplomatice. Tact, te rog, și... eleganță.

„VOM AVEA PĂMÎNTUL ÎN BUZUNAR“

— Anii? Dar ce contează anii, Cristian? Un an, un minut, o clipă trec la fel de repede cînd ai un scop în viață ca al tău. Una e să trăiești, mai bine-zis să exiști și să-ți tîrăști existența de-a lungul zilelor neștiind pentru ce te scoli mîine, ce-ai să faci poimîine sau peste cîteva săptămîni și alta este, dragul meu, viața care trece năvalnic, furtunos și în valurile căreia te arunci bucuros. Bucuros, bineînțeles atunci cînd știi pentru ce. Și tu, Cristian, tu știi, nu-i așa?

Luna se strecoară dibaci printre fîșiile de nori dantelați și lumina ei mîngîie din cînd în cînd fețele celor două siluete apropiate și banca pe care ele lasă două umbre mari și negre. Nisipul scîrție sub piciorul lui Cristian, care, nervos, frămîntă un rest de țigară de-abia stins. Daniela s-a întors spre dînsul și îi vorbește. Îi vorbește cu dragoste, cu încredere și mai ales cu mîndrie. Ea nu-l cunoaște de azi, de ieri pe Cristian. Prietenia lor s-a înfiripat de mult, încă de pe băncile facultății.

Inginerul Secu era pe-atunci student în anul III și ea elevă, tînără — poate mai tînără decît vîrsta ei — vioaie și neastîmpărată.

S-au cunoscut tot într-o seară de august ca și acum, cînd frunzele pomilor, nisipul aleilor și florile din straturi revarsă zăduful, eliberîndu-se toată căldura zilei care s-a sfîrșit.

Din grupul de codane care a trecut chicotind pe lîngă ei, Cristian a izbutit să prindă sclipirea ochilor ei. Îi dădea cu tifla. Își rîdea de el? Glumea sau poate că era o joacă de copil. Tîrziu, la ieșirea din parc autobusul sau poate întîmplarea îi adunase din nou, din zecile de oameni care se îndreptau spre casă. A doua seară s-au căutat unul pe altul și de atunci sînt doi, trei sau poate cinci ani. Cine știe... a trecut atît de repede totul ca un film pe care îl urmărești cu plăcere și astă-seară, Cristian descurajat, Cristian al ei se dă învins pentru prima oară...

— Vezi tu, Daniela, i-a spus el strîngîndu-i mîinile puternic, lîngă tine m-am simțit întotdeauna altfel. Parcă mai sigur, mai puternic, mai presus de orice răutate. E adevărat; se poate dintr-un anumit punct de vedere să ai dreptate. Cearta de zilele trecute cu Aslan m-a făcut, întemeiat desigur, să gîndesc altfel și să-l bănuiesc pe el. Mijloacele noastre de prevedere erau atît de bine puse la punct, încît numai un om priceput ca el a putut întrerupe instalația. Ceea ce mă înspăimîntă mai mult este că Aslan are gînduri ciudate, necinstite.

— Cristian, ce vrei să spui?

— Da, m-am gîndit la cearta noastră și-mi pare din ce în ce mai suspect.

— Dar bine omule, pentru o simplă vorbă aruncată la întîmplare de un om care-şi ascunde invidia, neputinţa şi — eu cred cu tărie în ceea ce îţi spun — răutatea, tu să-ţi pierzi cumpătul ca un copil?

— Dar n-a fost o vorbă, Dani. Aslan, de fapt trebuie să recunosc, m-a combătut cu destulă agerime. Desigur că în felul lui şi poate mai răutăcios de astă dată ca oricînd.

— Pentru că te ştie mai aproape de succes, şi el a rămas tot la ciclotronica elementară. E adevărat, asta e de altfel biblia lui şi nu se sfieşte s-o spună „Satelit artificial?" Da. Dar nu pentru laborator, naivule, nici pentru staţie interplanetară, prostule... pentru cu totul altceva...

— ...Da, uite-aşa îmi spunea. Să cucerim lumea, să cucerim aştrii şi vom avea pămîntul în buzunar, măi Secule, în bu-zu-nar! Mă auzi tu? Şi de-acolo, poate mai sus şi mai sus, poate chiar în steaua aia a ta, de-acolo vom putea ţine sluş întreaga omenire. Nimeni n-are să crîcnească; nimeni n-are să spună nimic. Ha, ha, ha, Aslan cuceritorul spaţiului cosmic, dresorul circului de oameni. Şi — îmi zicea el în timp ce se învîrtea furios prin laborator, încălzindu-se din ce în ce mai tare — pe acolo, milioane de kilograme de uraniu băiete şi în stare pură, poate. Îţi dai seama ce va să zică să te plimbi într-o căruţă cerească, Secule, să dai bici reactorului şi de sus să-i priveşti pe toţi şi să-i vezi mici, mici de tot ca nişte homunculi...

— Iar cu inepţiile lui?

— Nu, nu, de astă dată a fost serios. Se pare că ştie el ceva. Se bătea cu pumnii în piept şi striga „zîmbeşti, da? zîmbeşti Cristian? Ei bine, n-ai să mai zîmbeşti mult timp... De mîine dacă vrei, de mîine te transform în praf, sau nu, ha, ha, ha, în gelatină verde... ha, ha, ha... Profesorul Secu titularul catedrei de nucleostatică şi cosmonautică, celebrul inventator, transformat în praf. M-auzi tu, Secule, supus voinţei mele şi tu şi Daniela aia a ta..."

— Şi asta te-a scos din sărite?

— Da. L-am plesnit şi a rămas o clipă buimac. Privirea lui dacă ar fi putut, m-ar fi ucis pe loc. Şi-a şters firişorul de sînge care îi răsărise în colţul gurii, şi în timp ce mie începea să-mi fie ruşine de ceea ce făcusem, el şi-a strîns lucrurile şi mai calm ca pînă atunci şi — tocmai acest lucru m-a neliniştit mai mult — a plecat. Din uşă s-a mai întors şi mi-a mai asvirlit printre dinţi: „în praf, colega, nu glumesc..."

— Dar bine, Cristian astea sînt cuvinte de om nebun sau înnebunit de invidie, ură, neputinţă şi... puţină gelozie, Cristian. Tu ştii doar că la început Aslan umbla să mă ia de lîngă tine. Ai uitat toate declaraţiile de dragoste, toată manopera de învăluire, cum îi spuneai tu pe-atunci, şi furia lui prost mascată din ziua cînd i-am spus că pentru mine nu exişti decît tu?

— N-am uitat nimic. Dar rîsul său de azi n-avea nimic omenesc. „Ha, ha, ha!... în gelatină... verde... profesore"... mi-e frică Dani. Nu mi-e frică pentru mine sau pentru noi doi, ci pentru munca noastră şi în general pentru oameni. Aslan e smintit!

— Dar linişteşte-te. Eşti poate puţin nervos. Are să se aranjeze totul. Ştii prea bine cum e privit acest pseudo-savant. Nu va reuşi să ne facă nimic şi noi vom putea să reconstruim propulsorul, să ne continuăm munca şi să ne luăm zborul. Să îmblînzim lumea şi soarele şi să-i aducem puterea pe pămînt. S-o folosim pentru binele

acestor oameni de care te îngrijești tu. Hai, uite, vino mai aproape de mine! Ce firmament superb și ce puzderie de stele! Hai, povestește-mi ceva despre steaua noastră, despre drumul nostru și despre tot ce-ai făurit tu...

— Biine, biine, răspunse zîmbind Cristian, vrei să te adorm ca odinioară cu basmele? Numai că nu de mult basmele s-au transformat în formule, și acum formulele în fapte. Sus, sus de tot, în puzderia de stele care sclipesc obosite, sus Daniela, dincolo de lună, dincolo de soare, mai departe, mult mai departe, se află steaua noastră: PROXIMA CENTAURI. Și ca să ajungi la ea nu ne-ar fi ajuns altă dată o viață de om. Mii de ani... Auzi, Dani? Mii de ani... Și în timp ce soția lui i se cuibărește la piept pe jumătate adormită, Cristian cuprins de vraja povestirii uită de tot și de toate.

In jurul lor frînturi de vînt ușor fac să tremure frunzele copacilor, iar luna înțelegătoare se ascunde pentru ca să lase primul plan al scenei cerești sclipirilor albastre pe care cei doi le îndrăgiseră atît de mult.

O EXPLOZIE...

— ...Două, trei... Ultima mai puternică decît celelalte, zguduitoare, cutremurînd totul în jur. Un zgomot de ziduri care se prăbușesc, sticlării sparte și metal ciocnit. Și apoi nimic. O liniște perfectă, înfricoșătoare și beznă.

Un întuneric dens, care-l învăluie pe Cristian din toate părțile, îl acoperă, îi apasă coșul pieptului, îi frînge mădularele grele ca de plumb pe care zadarnic caută să le miște, să le ridice. Totul atîrnă greu; brațele, și capul, și ochii apăsați de o mînă mînioasă care vrea parcă cu insistență să-i înfunde tot mai adînc în orbite. A mai apucat să vadă ca prin vis ecranul sărind în țăndări și cu un gest instinctiv și-a acoperit ochii cu brațul, ca să-i ferească de flacăra șerpuitoare, verde-galbenă, care scăpată din cușca de metal trăsnise totul în jur. Apoi întunericul îl învăluise pe el și simțurile sale. Fusese rănit? Murise?

Nu simțea nici o durere deosebită. Doar o sfîrșeală fără seamăn și greutatea aceea care îl apăsa și-i oprea respirația transformînd fiecare răsuflare într-un icnet gîtuit. Sau poate i se părea?

Nu vede nimic, nu știe unde se află; gîndurile i se încîlcesc și mai mult... ecranul... Aslan... laboratorul și iar ecranul omnidirecțional, avioane... ba nu, vapoare, care plutesc în aer... din ce în ce mai sus... o flacără care se urcă... care se urcă... un trăsnet!

...și leșinul pune stăpînire definitivă pe simțurile și trupul inginerului Cristian Secu.

MESAJUL

Așezat în fața unui birou masiv de stejar Juan Alvarez, conducătorul unei vaste rețele de spionaj, discuta volubil, însoțindu-și fraza de gesturi largi demonstrative.

— Domnii mei, se adresă el celor doi interlocutori comod instalați în fotoliile adînci ce străjuiau biroul de o parte și de alta, dacă toate se petrec întocmai, băieții vor fi aici mîine dimineață cu pro-

pulsorul atomic, cu inventatorul său sau eventual unul dintre savanții care cunosc lucrarea și care ne-a ajutat mult ca să obținem parte din planuri.

— Dar acceleratorul? Nu-i așa Kraus — se adresă unul dintre cei doi, prietenului său care în momentul acela se amuza să amestece wisky-ul cu o linguriță lungă de argint — nu-i așa ca acceleratorul ne interesează mai mult?

— Desigur, răspunse celălalt în timp ce foarte atent urmărea bulele de gaz care se formau pe fundul paharului de cristal.

— Domnilor, reluă Alvarez, nu m-ați lăsat să termin. In mod cert că obiectivul nostru principal este acceleratorul. Dar acesta nu poate fi pus în funcție decît de unul din cei doi. De altfel această scrisoare — spuse dînsul arătînd o fotografie acoperită cu litere de un colorit curios, roșiatic, ce se afla pe birou — pe care ne-a trimis-o Asian, omul nostru, arată clar mersul lucrărilor.

— Scrisoare?... Dar cum... Ce fel de scrisoare?... bîigui interesat Kraus, care-și părăsi pentru o clipă distracția favorită.

— Este vorba de o nouă metodă întrebuințată de serviciul nostru, răspunse Alvarez cu un aer de superioritate, vi-l pot dezvălui pentru că — și ochiul lui drept clipi complice — sîntem cointeresați, nu-i așa? Scrisoarea e scrisă cu cerneală obișnuită și conține cîteva fraze banale. Mesajul este însă introdus printre rînduri cu ajutorul unei soluții saline extrem de diluate. Urmele lăsate nu apar nici la căldură, nici la lumină sau la vreo soluție chimică care se întrebuințează de obicei în astfel de ocazii. Scrisoarea primită se iradiază cu neutroni, de către un serviciu de-al nostru. Depozitul de sare din litere devine radioactiv, iar dacă noi captăm razele emise de acestea pe o placă fotografică...

O sonerie cu un timbru special îl întrerupse.

— Da... Trebuie să fie alt mesaj. Și îndreptîndu-se spre un colț al camerei pe care-l ocupa un aparat de oțel negru, continuă fraza întreruptă...

— ...Și această placă a cărei copie o aveți în fața ochilor ne furnizează mesajul cu cea mai mare claritate.

Intre timp un țăcănit continuu — care dovedea că aparatul spre care se îndreptase Alvarez funcționa — atrase atenția celor doi.

In liniștea camerei microfonul de care se apropiase Alvarez transmise distinct vocea căpitanului Howley care vorbea de la mii de kilometri:

„...și pentru a sfîrși, domnule Alvarez „STRATOSPHERYC" pleacă la noapte. Sperăm să vă putem raporta mîine în zori misiunea îndeplinită".

FUGA

Ceața galbenă ce umpluse camera blindată a laboratorului în care cu cîteva clipe înainte profesorul Secu lucrase la verificarea unui ecran omnidirecțional, începea să se risipească. In lumina lunii ce pătrundea printre zidurile pe jumătate dărîmate se profilau cîteva umbre ce se mișcau grăbite printre ruine. Howley, care conducea expediția, îndrepta acțiunile celorlalți doi prin ordine scurte, guturale. Apropiindu-se de unul dintre însoțitorii săi, care se aplecase asupra lui Secu ce zăcea în nesimțire, îl întrebă:

— E mort?

— Nu, e numai leşinat, răspunse celălalt după ce îngenunchiase şi-şi apropiase urechea de inima profesorului.

— Ai grijă de dînsul. Ridică-l cu băgare de seamă şi porneşte spre STRATOSPHERYC. Noi luăm acceleratorul şi te ajungem din urmă. Vedeţi că Aslan trebuie să se afle pe undeva pe aci, împreună cu propulsorul... Dacă-l avem pe Secu cu noi, celălalt e de prisos... spuse Howley şi continuă fraza printr-un gest al mîinii care imita ostentativ apăsarea pe un trăgaci invizibil.

Între timp, al treilea personaj izbutise să deschidă caseta de oţel. Cîteva sclipiri scurte ca de trăsnet, un sfîrîit şi un fulger frînt care pornise parcă din mîneca sa topise broasca într-o clipă. Căpitanul Howley se repezi şi trase uşa grea şi începu să caute cu frenezie. Un zîmbet triumfător îi apăru pe faţă. În mîna dreaptă ţinea o cutiuţă de oţel de mărimea unui penal de şcolar.

— Acesta e! Acceleratorul e în mîinile noastre. Acum vom vedea dacă Alvarez se ţine de cuvînt. Repede. Spre autogir...

— Nu mai aruncăm în aer racheta?

— Nu, nu! spuse grăbit căpitanul. Nu mai e timp. E aşezată tocmai în spatele laboratorului şi dintr-o clipă într-alta se poate da alarma. Exploziile s-or fi auzit departe. Dacă am fi putut să pătrundem prin blindaj, fără explozie, ar fi fost cu totul altceva... Dar aşa... hai, repede. Fuga...

Cele două umbre o ajunseră din urmă pe a treia, care înainta greu din cauza poverii pe care o ducea în spinare. Pe pajiştea din faţa clădirii se profila STRATOSPHERYCUL. Aripile sale late, răstignite pe fondul copacilor, şi carlinga argintie luaseră forma unui scarabeu uriaş. Jennifer, care pilota această navă stratosferică, privea prin geamul cabinei umbrele celor trei care se apropiau cu paşi repezi. Stabili contactul şi în timp ce motorul începu să bată liniştit, făcînd un zgomot ciudat, de metronom, elicele porniră să se învîrtească nebuneşte.

Căpitanul Howley, care încheia şirul umbrelor ce se apropiaseră de autogir, se opri deodată şi întrebă înciudat:

— Dar Aslan unde o fi? Fără propulsor nu putem pleca.

— Spuneaţi că o fi pe aci pe undeva! îi răspunse cel ce-l transporta pe Secu.

— Ne va face să întîrziem, dobitocul, spuse din nou căpitanul, înjurînd în gînd lăcomia nesocotită care-l aruncase în această aventură.

— Nici o grijă. Am venit la timp, se auzi o voce în care se putea percepe o uşoară nuanţă de ironie.

De după o perdea de arbuşti, în faţa celor trei fugari răsări o mogîldeaţă care se mărea treptat...

O JERBĂ DE FLĂCĂRI

Daniela se lăsase furată de somn. Cartea îi alunecase lîngă fotoliu, unde aşezată ca de obicei îl aştepta pe Cristian care întîrzia. Lumina lampadarului împrumuta reflexe arămii părului ei frumos buclat, care-i încadra ovalul feţei îmbujorate. Deodată cîteva bubuituri înfundate răsunară în depărtare. Neliniştită, soţia lui Secu se trezi. Puţin buimăcită de somn, se ridică mirată şi apropiindu-se de

fereastra care da spre şosea, privi în depărtare căutînd să scruteze întunericul.

— Să se fi întimplat ceva la laborator? Cristian e singur şi doar i-am spus că după cele întîmplate să fie prudent. De ce-o fi refuzat oare orice pază?

În momentul acela — se scurseseră minute sau ore de la bubuitura care o trezise din somn — deasupra siluetei îndepărtate a clădirii laboratorului se ridică un fum negru cenuşiu.

— E ceva ciudat, gîndi din nou Daniela. Ciudat de tot.

Şi din ce în ce mai neliniştită, se hotărî să-l cheme la telefon pe Andrei, al doilea asistent al soţului său. În clipa cînd puse mîna pe receptor, telefonul sună prelung.

— Alo. Da... eu sînt. Nu... n-a venit încă... Sînt îngrijorată şi eu.

Era Andrei, care auzise şi el bubuiturile. Încercase zadarnic să prindă institutul la telefon. Laboratorul lui Secu nu răspundea.

— Să mergem repede acolo... Crezi că e mai bine? Cheamă dumneata atunci... Eu sînt gata într-o clipă... Mă aştepţi în faţa vilei...

Peste cîteva clipe, trei maşini zburau cu peste 300 km/oră spre laborator. În timp ce stîlpii telegrafici şi pomii ce străjuiau şoseaua aproape că se lipeau unul de altul în defilarea aceasta nebunească, cerul se înroşi pe neaşteptate. O jerbă de flăcări se răsuci înaltă şi sinistră. Apoi totul se prefăcu în fum albicios. Daniela, care luase loc în prima maşină, avusese timpul să zărească totul cu o claritate perfectă.

— Repede... mai repede... E la laborator... Arde... Cristian e în primejdie... Acceleratorul...

În clipa cînd primul automobil stopă în faţa porţii laboratorului, în lumina roşiatică pe care o reflecta autogirul aproape incandescent, văzură o umbră care înainta greoi spre fundul grădinii.

O ÎNTÎMPLARE NEPREVĂZUTĂ

Căpitanul Howley se îndreptă bănuitor spre umbra ce se zărea la cîţiva paşi.

— Aslan, dumneata eşti? — întrebă el.

— Da, desigur. Prompt şi corect la întîlnire.

Era într-adevăr Aslan. În întunericul pajiştei nu se putea deosebi decît vag conturul unui om de statură potrivită, cu umerii largi, puternici. În mîna stîngă strîngea mînerul unei valize de dimensiuni obişnuite, iar mîna dreaptă o ţinea în buzunarul hainei.

— Ai propulsorul la dumneata? Eşti gata?

— Desigur. Totul e pregătit. Dar dumneavoastră?

— La fel, răspunse grăbit Howley şi şopti, nu însă de-ajuns de încet, către cei doi.

— Terminaţi cu el repede. Lăsaţi propulsorul pe seama mea. Lucraţi fără zgomot.

În timp ce căpitanul împreună cu însoţitorii săi se aruncase asupra lui, Aslan făcu liniştit cîţiva paşi înapoi şi cu voce calmă îi opri.

— Nici un pas mai mult! Staţi pe loc, sau vă nimicesc! spuse el răspicat, în timp ce mîna dreaptă pe care o scosese din buzunar strîngea convulsiv un pistol de formă neobişnuită.

La început, cei trei se opriră. După o clipă însă, îndemnaţi şi precedaţi de căpitan, ei îşi reînnoiră atacul. Aslan nu clinti însă şi-şi îndreptă mîna dreaptă spre grupul lor. Trei pocnete scurte ca de bici. Trei ţîşnituri luminoase şi în faţa lui nu se mai afla decît o masă uniformă, gelatinoasă, verzuie, înconjurată de un fum uşor argintiu. Pistolul neutronic îşi făcuse datoria. Pila minusculă din interiorul lui lucrase de minune.

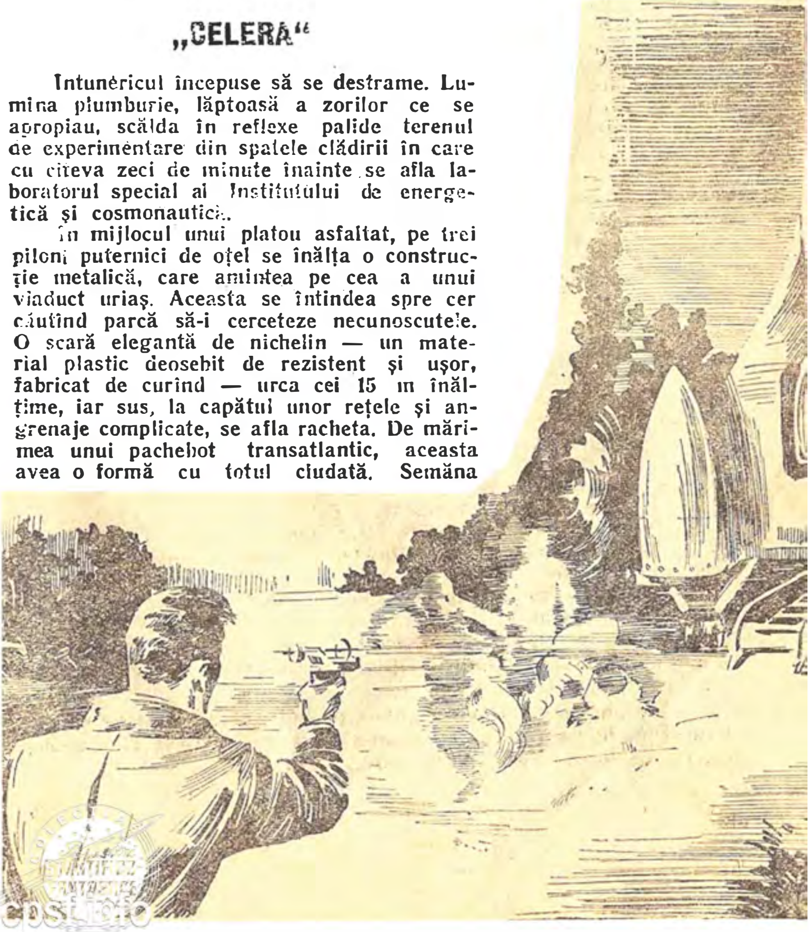
Dinspre şosea se auzea din ce în ce mai tare uruitul unor maşini de mare viteză. Aslan, după ce aprinse cu acelaşi pistol, autogirul în care la cîţiva metri distanţă Jennifer asistase neputincioasă la moartea oribilă a tovarăşilor săi, luă în grabă acceleratorul care căzuse din mîna celui omorît şi se rostogolise la cîţiva paşi. Ridicînd în spinare pe Secu, care zăcea încă în nesimţire, întins pe pajişte, porni în fugă spre curtea din spatele clădirii.

În clipa aceea la poarta grădinii se opriră frînînd brusc trei maşini care după forma şi ampenajul electric păreau a fi conduse automat. Din ele coborî un grup de oameni — parte înarmaţi — care porniră în goană pe urmele fugarului, care se zărea cotind după colţul casei. În fruntea lor alerga Daniela Secu...

„CELERA"

Intunericul începuse să se destrame. Lumina plumburie, lăptoasă a zorilor ce se apropiau, scălda în reflexe palide terenul de experimentare din spatele clădirii în care cu cîteva zeci de minute înainte se afla laboratorul special al Institutului de energetică şi cosmonautică.

În mijlocul unui platou asfaltat, pe trei piloni puternici de oţel se înălţa o construcţie metalică, care amintea pe cea a unui viaduct uriaş. Aceasta se întindea spre cer căutînd parcă să-i cerceteze necunoscutele. O scară elegantă de nichelin — un material plastic deosebit de rezistent şi uşor, fabricat de curînd — urca cei 15 m înălţime, iar sus, la capătul unor reţele şi angrenaje complicate, se afla racheta. De mărimea unui pachebot transatlantic, aceasta avea o formă cu totul ciudată. Semăna

tot atît de bine cu un creion uriaş, perfect ascuţit, şi de pereţii căruia un copil jucăuş atîrnase nişte balonaşe, după cum putea fi asemuită şi cu un obuz a cărui formă suferise desigur modificări importante. Racheta — pe care inginerul Secu o numise cu atîta mîndrie „Celera" — era formată dintr-un tub lung, octoedric, în vîrful căruia se aflau cele cîteva cabine din material plastic transparent şi care adăposteau aparatajul interior, laboratorul, magaziile şi ansamblul de conducere. Una dintre laturile de vîrf ale octoedrului avea o cocoaşă din material opac; era cabina etanşă a paraşutei de aterizaj aerodinamic.

Restul acestui tub conţinea releurile şi tablourile de telecomandă, iar pe cele opt feţe exterioare erau suspendate prin placare electromagnetică tot atîtea tuburi lungi asemănătoare celor de oxigen. Acestea formau împreună cu o serie de aparate înlănţuite în interiorul lor ajutajul de reacţie şi ecranul de filtraj, faimosul dirijor al jetului de particule nucleare.

Oxigenul necesar respiraţiei era comprimat in bombe ce se aflau în corpul „Celerei". Racheta avea o coadă, dacă o putem numi aşa, cu o formă la fel de ciudată. Părea că este o petală imensă rămasă singură pe tija acestei flori metalice. Era vorba de oglinda reflectoare, folosită pentru „complexahelică" cu ajutorul căreia energia solară putea fi transformată la marile înălţimi — unde domneşte frigul şi întunericul — în lumina şi căldura atît de necesară pasagerilor neobişnuiţi. Totul era pus la punct. Gata de plecare.

După colţul casei, gîfîind sub greutatea pe care o ducea în spinare, apăruse Aslan. Încet. încet, se îndrepta spre scara podului metalic ce susţinea racheta. În clipa cînd poarta grădinii fusese deschisă şi Daniela Secu în fruntea prietenilor şi paznicilor se avîntase în urmărirea lui Aslan, acesta făcuse un ultim efort. Acum, după ce urcase scara, se afla la 15 m înălţime. Il depuse pe Secu — care începuse să dea semne de viaţă — pe planşeul înconjurător şi cu o pricepere care dovedea că nu e la prima incercare, deschise uşile grele ale navei cosmice. Transformă în cîteva clipe valiza, pe care n-o lăsase din mînă, într-un aparat care avea forma unui fagure blindat, alb şi negru. Deschise o casetă, făcu legăturile şi le adaptă la rachetă; totul cu o repeziciune şi îndemînare deosebită, încît în momentul cînd urmăritorii săi ajunseră la picioarele rachetei de oţel, mai avea de apăsat doar butonul comandei automate pentru ca racheta să pornească.

Il duse calm pe Secu în cabină şi din pragul acesteia, în timp ce primii urmăritori se avîntau pe scară, strigă ameninţîndu-i cu pumnul:

— Am să vă domin pe toţi. O să fiţi mici ca nişte insecte şi eu am să vă conduc pe toţi. Ha, ha, ha. Pe toţi... De colo, de sus...

In faţa grupului de oameni împietriţi de groază ţîşniră opt coloane groase de aburi roşii. Se auzi un şuierat strident ca şi cum milioane de sirene ar fi început să funcţioneze odată şi racheta, făcînd să tremure pămîntul din jur, se urni alunecînd pe şinele care se îndreptau spre cer... Prin reţeaua de fum ce se împrăştia se mai zări o clipă silueta ei din ce în ce mai mică şi apoi... nimic.

...„Celera" dispăruse ducînd cu ea primii doi vizitatori ai suprasgalaxiei — un pseudo-savant pe jumătate nebun şi prizonierul său, a cărui gîndire eşafodase acest mijloc fantastic de călătorie.

PRINTRE STELE!

Inginerul Cristian Secu își revenise de cîteva clipe. Capul îl durea îngrozitor. Părea că mii de ciocane se întrec să-i sfărîme creierii. Greața care-l chinuise în momentul trezirii începuse să dispară, iar pînza tulbure din fața ochilor se destrămase. Aslan, cu spatele spre el, se plimba nervos în fața tablourilor de comandă, pe care se putea zări un mozaic de becuri colorate, cadrane albe și ace indicatoare care oscilau nebunește. Urmărindu-l, Secu încerca să-și înnoade firul gîndurilor.

Auzise cele trei bubuituri. Apoi urmase explozia... Mai vede în fața ochilor ecranul care sărise în țăndări și apoi... nimic. Acum trezirea aceasta în rachetă. Își dă prea bine seama că se află instalat într-un fotoliu al „Celerei", care e în drum spre aștri. Din locul unde este așezat se poate zări limpede prin pereții transparenți pămîntul ca un glob albastru înconjurat de un cerc fumuriu și în rest noaptea brăzdată în răstimpuri de strălucirile scurte ale asteroizilor în trecere.

În depărtare se zăresc licăririle slabe ale aștrilor, iar zgomotele răzlețe care-l fac din cînd în cînd să tresară se datoresc desigur ciocnirii dintre carcasa rachetei și diverșii meteoriți interplanetari întîlniți în cale. Dar cum a ajuns aci?

Se vede că Aslan — sau poate altcineva — au făcut de la distanță să sară în aer pereții blindați ai încăperilor în care lucra. Apoi, poate că a fost răpit?!

Cercetă cu luare aminte întreaga cabină. Nu mai era

nimeni. Evident că Aslan furase propulsorul, il răpise pe el şi apoi adaptînd aparatul plecase cu racheta. Dar acceleratorul? Acum începea să înţeleagă. Din această cauză fusese el atacat. Acceleratorul... casa de oţel... desigur acesta era obiectivul lui Aslan... Al lui singur? Să fi făcut el singur toate astea?

Încetă să se mai gîndească, deoarece noianul de întrebări care se legau una de alta nu-şi găsea răspuns. Între timp Aslan se întoarse şi, zărindu-l cu ochii deschişi, zîmbi ironic.

— Aha, te-ai trezit maestre? Felicitările mele! Zbori spre Proxima..., spuse el în timp ce se aşeza comod într-un fotoliu în faţa lui Secu. O ţigară? Nu? Mă rog! Te-aş sfătui totuşi să fumezi, are să-ţi facă bine.

Cristian îl urmărea stăpînindu-şi cu greu dispreţul care-l cuprinse. Spuse liniştit, măsurîndu-şi bine cuvintele.

— Uite ce se întîmplă, Aslane. Ai comis o neghiobie şi are să-ţi pară rău.

— Mie? Ha, ha, ha... Dar te înşeli, bătrîne. Am calculat totul, milimetru cu milimetru.

Ce-ţi închipui tu? Că a fost un reflex de moment. A! Nu, dragul meu! Zile întregi, săptămîni şi luni te-am pîndit şi te-am ascultat; am căutat să iau tot ce se putea lua, să fur tot ce se putea fura.

Am avut şi prieteni, ce e drept nu prea buni. Dar — şi spunînd acestea se ridică, începînd să se învîrte furios prin cabină — nu m-am lăsat prins în cursă. Răpindu-te pe tine credeau că se pot lipsi de mine. După ce le făcusem jocul, nu? După ce le făcusem rost de planuri, de schiţe, de formule, nu? Ei, bine, am fost mai tare. Am fost mai tare, m-auzi tu? termină el aplecîndu-se deasupra lui Secu.

„E nebun. Completamente nebun... Daniela avea dreptate“ gîndi acesta.

— Şi pe tine te-am luat pentru că aveam nevoie de mintea ta. Da. De mintea ta... De...

Se opri o clipă. Privi în jur şi apoi se prăbuşi în fotoliu cu capul între mîini, plîngînd spasmodic.

— Aslane, linişteşte-te, încercă Secu. Te-ai nenorocit şi pe tine şi ai nesocotit şi distrus munca mea şi a celor de pe pămînt pentru cîţiva arginţi şi o invidie prostească. Ani de zile am lucrat zi şi noapte şi acum tu, într-o clipă, ai năruit totul. Ce fel de om eşti tu?

— Ce fel de om? ridică capul Aslan. In jurul gurii îi apărură din nou cutele cenuşii atît de cunoscute lui Secu. Ce fel de om? Un supraom!

— Vorbeşti prostii! Te-ai îmbătat, şi mai rău, te-ai otrăvit cu prostiile astea venite de cine ştie unde.

— Ba nu e adevărat. Am mai discutat noi de altfel — şi spunînd acestea scoase din buzunar cutiuţa metalică furată de Howley din laborator. O cunoşti?

— Acceleratorul! şopti gîtuit Secu.

— Da, precum spui. Asta-i tot ce-mi mai lipsea. Eu ştiu prea bine că fără el ne vom transforma in satelit al pămîntului. Dar cu el — şi-şi îndreptă degetul ameninţător spre Secu — şi mai ales cu tine vom obţine viteza de eliberare... Şi pe aci ţi-e drumul... Ha, ha, ha... Se-cu îl ajută pe Aslan. Aslan stăpînul lumii pămînteşti, stăpînul ga-la-xiei...! Sună frumos, nu? Hai, hai, nu te mai codi. Repede... Uite indicatoarele ne arată că acum e momentul. Dă-l dru-

mul profesore, dă-i drumul și fără nici un gînd ascuns. Adaptează acceleratorul...

Secu se ridică din fotoliu protestînd de formă. În ultimele clipe mintea îi lucrase cu o repeziciune uimitoare. „Aslan e nebun" gîndi el. Singurul lucru care-l pot face este să mă descotorosesc de el și să încerc să pătrund în cabina parașutei și de acolo... vom vedea...

Se apropie încet de masă și luînd în mînă acceleratorul îl întoarse pe toate părțile.

— Hai, haide mai repede, nu e timp de pierdut, gîfîi Aslan.

Cu o mișcare fulgerătoare, Secu își destinse brațul și pumnul lui izbi puternic bărbia lui Aslan. Acesta luat pe neașteptate, se împiedică amețit și se prăvăli peste marginea metalică a tabloului de comandă. Își reveni însă repede și băgînd mîna în buzunarul hainei scoase pistolul neutronic. Prea tîrziu însă. Dintr-o săritură Secu se afla lîngă ușa de metal a cabinei-parașută. Declanșase sistemul de siguranță și peste o clipă se afla în interiorul ei. Mai avu timp să audă urletele neputincioase ale lui Aslan care izbea înnebunit cu pumnii în ușa metalică.

Apoi parașuta și cabina în care se afla Secu se desprinse de rachetă prăbușindu-se fulgerător spre pămînt. O perdea grea i se așternu pe ochi, gîtlejul începu să-l usture, capul să uruie, totul să se învîrtească în jurul lui. Și în timp ce-și pierdea cunoștința alunecînd în gol, mai auzi ca niște pumni grei ce izbeau năvalnic în tîmple strigătele lui Aslan, de dincolo de ușa blindată. Secu... Secu... Cristiane... Cristianeee!...

STEAUA

— ...Cristiane! Cristiane dragă, trezește-te. Sînt eu, mama. Uite, ești ud leoarcă de sudoare.

— Daniela... aer... aer... se învîrte... Racheta.

— Vai, Cristian... iar începi?

— Ha? Cum.... Aslan . propulsorul?

— Termină te rog cu prostiile. Toată noaptea nu ne-ai lăsat să dormim nici pe mine și nici pe taică-tău. Întîi ai ținut lumina aprinsă tîrziu de tot. Cînd m-am dat jos ultima oară — să tot fi fost 2 — te învîrteai prin cameră.

— Bine, bine... mamă... lasă! spuse Cristian în timp ce, ridicat în capul oaselor, se uita rușinat în jur.

— Ei... lasă... lasă... Ce tot... „lasă". Te-am rugat de atîtea ori să nu mai înveți atît de tîrziu noaptea. Ce? Ziua întreagă nu-ți ajunge.

Nici în somn nu ne lăsai în pace. Nu știu ce tot bolboroseai... milioane.... atomice.... și niște cuvinte lungi și fără noimă.... Ce e cu tine băiatule?

În camera lui Cristian Secu, student în anul III al Institutului de energetică, soarele intrase voios pe fereastră, fără explozii atomice, fără propulsor și fără pistoale ciudate. Intrase zglobiu în tovărășia ciripitului de păsărele și a mirosului de liliac înflorit. Mama lui Cristian, încă neliniștită, se tot învîrtea, încercînd să deretice, dar gîndul care continua să alerge întrebător o îmbia din cînd în cînd.

Soneria sună strident. O dată... de două ori... de trei ori...

— Uhuhu! Cristiaan! Cristiaan! se auzi de jos din stradă.

Cîteva voci tinereşti începură să cînte un refren apoi strigătele de „Cristian“ răsunară din nou. Cristian se duse la fereastră şi făcu semn din mînă.

— Sînt gata! Vin îndată.

In faţa casei doi băieţi şi o fată cu servietele sub braţ discutau agitaţi şi din cînd in cînd aruncau nerăbdători cîte o privire spre geamul la care cu cîteva clipe înainte apăruse colegul şi prietenul lor.

Acesta îşi luă servieta şi se îndreptă spre uşă. Intîrzie o clipă cu mîna pe clanţă şi se întoarse.

— Ei, acum ce mai e? îl întrebă mama sa, ocupată cu aşternutul patului în dezordine.

Apropiindu-se încet de ea, Cristian o cuprinse de după umeri şi ducînd-o la fereastră îi arătă, pe după un colţ al perdelei, grupul din faţa casei.

— Vezi mamă... nu mă lasă inima să nu-ţi spun... Ala mic şi negricios... e Aslan... Celălalt înalt e un alt coleg Nicu.

— Şi fata? întrebă zîmbind şiret mama sa.

— Fata? făcu mirat Secu. „Care fată“? Aha, da. Asta e... Daniela, spuse el cu neglijenţă simulată. O colegă! adăugă iar după o clipă.

— Steaua? Da?

— Da, mamă, steaua mea! — spuse roşind de astă dată Cristian şi fugi spre uşă.

SFÎRŞIT

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile şi sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecţia noastră pe adresa: Bucureşti, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piaţa Scînteii Nr. 1, Redacţia revistei „Ştiinţă şi Tehnică".

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" apare la 1 şi 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, preţul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.

Preţul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

2012

CLUB COLECȚIA *Povestiri* ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
aviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

1 leu